

Unione di Messe
a beneficio delle Missioni africane

istituita dal Sodalizio di S. Pietro Claver
 e canonicamente eretta

da S. Em. il Cardinale Respighi

Vicario gen. di Sua Santità

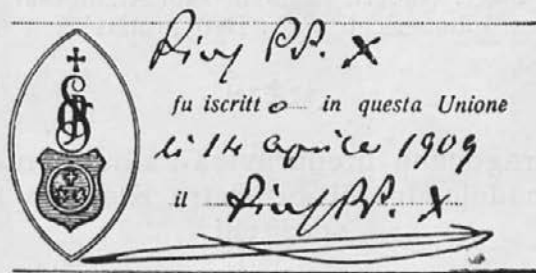
Sunto del Regolamento

L'Unione di Messe a beneficio delle Missioni africane consiste in 300 Messe, che saranno celebrate ogni anno nella cappella di S. Pietro Claver della Casa generalizia del Sodalizio di S. Pietro Claver, presentemente nella via dell'Olmata, 16, in Roma.

Gli associati all'Unione verseranno una volta soltanto una elemosina di 1 Lira.

Le 300 Messe saranno dette secondo la propria intenzione degli associati all'Unione, sia per i vivi o sia per i defunti.

In questa Unione possono anche essere iscritti fanciulli e defunti.

Edita dal Sodalizio di S. Pietro Claver, Roma.

Naša mašna zveza za Afriko.

Kakor razvidijo naši bralci iz zgorajšnje slike, (ki je zadnja stran italijanske sprejemne podobe za v mašno zvezo), je postala naša mašna zveza deležna izvanredno visoke časti; Nj. Svetost papež Pij X. so se namreč vpisali lastnoročno v našo mašno zvezo. Tudi so nam podarili Nj. Svetost svoto 500 lir, in to so dali kot svoj deležni znesek.

Nadalje so podelili Nj. Svetost vsem onim, ki se vpišejo v to mašno zvezo »in se bodo na ta način udeležili svetega apostolata«, z naslednjimi vrsticami svoj apostolski blagoslov:

*A tutti i diletti figli, che si avviseranno a questa
 fra unione parteciperanno con al Santo Apostolato,
 impartiranno di nuovo l'Apostolica Benedizione.*

di 14 Aprile 1909.

Pij P. X.

»Vsem ljubljenim sinom, ki se vpišejo v to pobožno družbo in se bodo tako udeležili svetega apostolata, podelimo Mi od srca apostolski blagoslov.«

Ali se sedaj ne bodo dali vsi naši čitatelji, ki še niso vpisani, vpisati v našo mašno zvezo in ne bodo li skrbeli, da se kolikor mogoče razširi? — Mnogo jih je že to storilo in od vseh strani nam dohajajo prisrčne čestitke zaradi tega, novega delovanja v prid misijonom. Med vdeleženci so se javili že škofje, kakor n. pr. nadškof v Tranu, msgr. Gilbert, naslovni škof Arzinoeški, škof dr. Schoebel v Litomerichah i. dr. Deo gratias!

Nova dragocena predpravica za duhovnike, kateri pripadajo družbi sv. Petra Klaverja kot pospešitelji.

V avdijenciji, ki so jo dovolili Nj. Svetost papež Pij X. dne 14. malega travna 1909 glavni voditeljci družbe sv. Petra Klaverja, so blagovolili dovoliti, da imajo duhovniki, kateri spadajo k družbi sv. Petra Klaverja kot pospešitelji bodisi s kakim letnim doneskom, bodisi da podpirajo družbo z besedo ali s pismom, oblast, rožnim vencem, s tem da jih blagoslovijo s samo jednim znamenjem križa, z dovoljenjem svojega škofa in za čas njihovega delovanja v prid družbi podeliti tako imenovane križne odpustke.

Zadnji dnevi Ebuno Dale ali: Sestradani prst.

Piše o. Dupeyron iz Jezusove družbe.

Na praznik Naše ljube Gospe Dobrega sveta sem se podal k neki stari zamorki, ki bi naj prejela v nekoliko dneh sveti krst, da bi dobil še poprej od nje podatke o njenem rojstnem kraju, stariših i. dr. Med potom sem naenkrat začutil, da me je nekaj nerazjasnjenega vleklo,

Ali si danes dosti skupila?

za danes opustiti to zadevo in iti v ravno nasprotno smer, da bi podal dvema v bližini stanujočima deklicama, ki bi morale iti v nedeljo k prvemu svetemu obhajilu, še zadnji poduk. Samo trenutek sem se obotavljal, toda takoj nato sem obrnil hrbet potu, ki pelje h koči naše dobre Marije Patiene, in sem naravnal svoje korake brez pomisleka proti stanovanju deklic. Nisem še prehodil sto korakov in že sem opazil obedve; sedeli sta pod palmami, zraven sebe dva velika vrča, napolnjena z nīpīpō, neko oživljajočo pijačo, pripravljeno iz riža, ki sta jo prodajali mimoidočim.

»Ali si danes dosti skupila?« sem vprašal starejšo sestro, ko sem se jej približal.

»O da, oče, 18 sous« (1 sous je 5 vinarjev), je odgovorila s tako veselja se žarečim obrazom, kakor bi bila zadela veliki žreb.

Ko sem jima dal še potrebnih navodil za prihodnji dan in sem njune stariše za nedeljo povabil k slovesnosti, sem hotel nadaljevati svojo pot; toda neka mlada deklica, ki se nam je med podukom s sto drugih svojih tovarišic pridružila, mi je rekla:

»Oče, ne daleč od tod leži bolan mož, ki ne more nič več iti; bi-li ne hotel Ti iti k njemu?«

»Gotovo, prav rad, toda povej mi poprej, kje je bolnik, da lahko grem k njemu?«

»Tam, oče, tam, pod onim drevesom«, in pokazala je s prstom na mesto, kjer je baje ležal bolnik.

»Idi torej naprej«, sem rekel, »in pokaži mi prostor.«

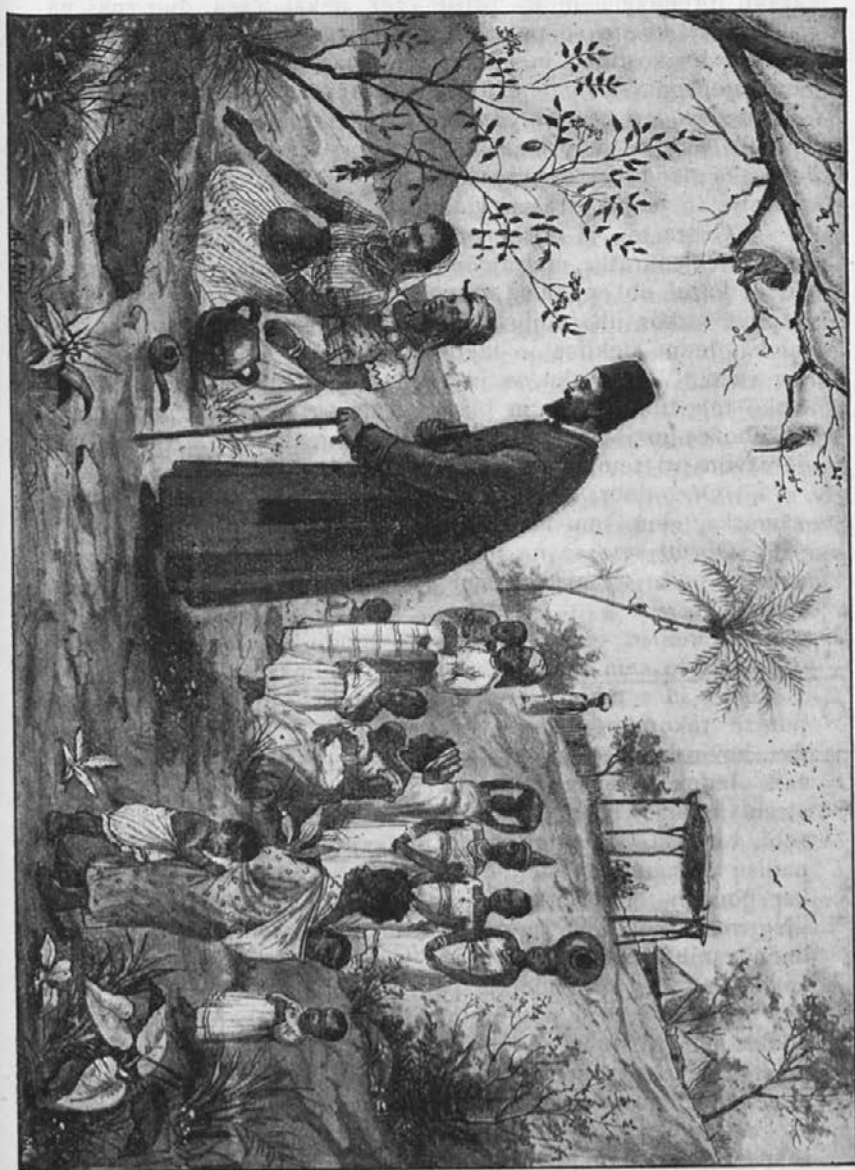
Sledil sem jej z obema sestrama, ki sta imeli čisto v bližini svoje stanovanje. Črez nekaj časa se je ustavila s celo gručo, ki se jej je radovedno pridružila, pred mahagonijevim grmom, ki je ležal nekaj korakov od pota proti notranjosti dežele.

»Tukaj je, oče, pod onim drevesom.«

Grem tja, toda ne najdem ničesar. Približam se še bolj, toda nobenega sledu o kakem človeškem bitju. V travi opazim samo staro platneno krpo, sicer pa nič, čisto nič, naj se še tako pazljivo okoli oziram.

»Pokaži mi torej«, sem prosil otroka še enkrat, »kje leži« prav za prav tvoj bolnik! Nikjer se ne da njegova sled najti. Menda vendar nočeš počenjati kakih neumnosti in se šaliti iz svojega starega očeta?«

»O ne«, so zakričale nato vse jednoglasno, dočim so se bližale mahagonijevemu »grmu«, »saj leži ravno pod tem prtom.«

Tukaj leži oče, pod onim drevesom.

Toda komaj so to izgovorile, že sem opazil v svoje začudenje, kako se je stara cunja, ki je ležala čisto nizko v travi, premikala in so prišle čez nekaj časa dve roki na spregled, ki ste se pa zdeli, da ne spadate več k človeku, ampak k okostnici, in slišal se je glas, kakor bi prihajal od umirajočega. Komaj najbliže stoječi so razumeli besede: »Vode, vode, usmilite se me! Samo malo vode mi dajte piti!« Nato se je prikazala glava, prsi in drugo telo ubogega človeka; toda v resnici to ni bil več človek, ampak živo okostje in je bil strašen videti.

Groza me je obsla pri tem pogledu. »Vode«, je ponovil še enkrat z umirajočim glasom, «vode, prosim vas», in je kazal ob enem na zraven sebe ležečo izvotljeno bučno lupino, kakor jih rabijo zamorci tukaj za pitje mesto steklenice. Jedna deklica je takoj priskočila, ter letela s posodo po vodo. V trenutku se je vrnila ter ponudila umirajočemu neko tekočino, kalno in blatno, katero je našla v prvi mlaki in ubožec jo je hlastno popil do zadnje kaplje. Ah! se mu je izvilo pri tem iz njegovih posušenih prsi.

»Oče, dobri oče«, me je prosila v tem trenutku mlada zamorka, »kupi mu malo nipipe, to mu bo dobro delo.«

Obrnil sem se na jedno izmed obeh sester in jo vprašal, če se še nahaja kakšen ostanek nipipe v starem oljnatem vrču.

In res je je še zajela dve lupini, za kar sem plačal dva sous in sem ponudil skodelico bolniku. Tudi to je pil s slastjo in s takim veseljem, da so se njegove sestradane poteze takorekoč oživile. Na njegovem vratu sem opazil dve kovinski ploščici, ki so mi takoj razjasnile njegov položaj. Jedna ploščica je imela napis: »E, 1859«. Na zadnji strani je bil vrezan portugalski grb. Oh, sem rekel sam pri sebi, torej si ti jeden izmed onih prevarjenih. Črka E na napisu zaznamuje začetno slovko njegovega imena »Ebuno«, kar pomeni toliko kakor »prst«. Številka je kazala število njegovega nabora. In res je bil ubožec jeden izmed tako imenovanih »prosto najetih« v transvalskih rovih. Zlato je kopal, revež. Sprevidel je pač potem, da se ne zasluži veliko pri tem lepem podjetju in se je varoval drugič iti v to mlakužno votlino in se pomešati med lakomneže in zlate satane. Pri naslednjem boju se je torej poskusil rešiti robote, ki je že njegove moči zmanjšala čez mero, toda vjeli so ga in ga s silo vlekli do glavnega mesta okraja. Ko je tako še nekaj mesecev preživel, je popolnoma onemogel. Bil je hudo zdelan ter nesposoben za nikakšno delo, zato so ga prepustili na jako surov način njegovi nesrečni usodi.

Toda božja previdnost čuva tudi črez najbolj zapuščeno stvar. In kar je bilo ubožcu zunanje v pogubo, je bilo njegovi duši v rešenje in zveličanje. Gotovo bi ne bil dočakal živ prihodnjega dneva, če bi me ne bil pripeljal njegov dober angel k njemu.

Ko sem ga na to vprašal, li ne želi kaj jesti, sem zvedel, da se že tri dni nahaja pod tem drevesom, vsaki spremembi vremena izpostavljen in ne da bi bil kaj zavžil.

»O da, belokožec,« je odgovoril, »imam velik glad, toda nimam ničesar, da bi ga potolažil.«

»Počakaj malo, takoj Ti bom nekaj poslal za jed,« sem ga tolažil in sem hitel, ko sem se v naglici poslovil od svojih mladih spremljevalk, kolikor sem mogel, nazaj v misijon. Že se je začelo mračiti in nebo se je pripravljalo na takšen afriški naliv, ki v trenutku vse poplavi. Med potjo me je srečal mali Muzungu¹ Franc, kateremu sem naročil, ubogemu sestradancu nesti živeža. Po prihodu v misijon sem mu dal nekaj banan in velik kos kruha na pot in sem ga vzpodbadal h kolikor mogoče hitremu teku: »Hitro leti Franc, in ne trati časa, sicer umre bolnik lakote,« in v diru je odhitel deček. Ves dogodek sem nato pripovedoval o. Arraianu, ki je bil istega mnenja kakor jaz, namreč da vzprejmemo mi ubogega izgnanca. Brat Rosario je naročil dvema našima hlapcema, ga takoj semkaj pripeljati.

(Dalje prihodnjič.)

Misijonski dopisi.

Iz jezuitskega misijona ob Zambeziju.

O. Hiller, ki je mnogim naših bralcev dobro znan in ki ga po pravici visoko častijo, piše naši glavni voditeljici iz Borome sledeče:

Ravno sem se vrnil iz dežele Angoni, ko sem prejel Vaše ljube pismo. Misijon je torej ustanovljen. Ljubi Bog, božje Srce Jezusovo mi je pomagalo očitvidno. V začetku mi je prišel jeden zadržek za drugim na pot, tako da sem mogel začeti še le koncem kimovca. Prostor je jako lep, leži na neki visočini, ki se polagoma dviguje, na-

¹ Mestic ali više stoječi zamorec. S tem izrazom, ki pomenja neko plemenitost, so zaznamovali prej samo belokožce, sedaj si ga pa pridevajo že tudi zamarci.

sproti veliki gori Domue (2380 m nad morjem, 1½ ure oddaljen), na jako rodovitnem kraju, v sredi jako mnogoštevilnega ljudstva in sicer pravega rodu Zulu, katere imenuje Livingstone »divje zverine« zaradi njihovih roparskih napadov. Toda danes so že kakor pohlevne domače živali, za kar se imajo zahvaliti podjetnim Angležem in Portugalcem. Vlada mi je takoj dovolila 1000 ha proste zemlje. 30 misijonarjev ne bo niti zadostovalo, da bi polovico mest zasedli.

Protestanti, namreč superintendent in njegovi pomočniki, so me obiskali ter mi izjavili, da so opustili svojo namero, se naseliti v moji bližini in si so izbrali drug prostor, 5 ur oddaljen, toda kmalu sem dobil ukaz od vlade, da je tudi ta prostor preblizu za nje in da ne bo v okrožju 10 ur trpela nobene protestantske neselbine. Bogu bodi hvala!

Došel sem semkaj dne 27. kimovca z bratom Schupp in 28 zidarji, dečki iz naše šole, ki so že vsi mojstri v rokodelstvu. Imeli smo sezidati hišo (iz kamenja in ilovice) z osmimi sobami in jedno dvorano, 25 m dolgo in 9-20 m široko iz kamenja in ilovice in jo pokriti s pločevino, ker so tam jako hude nevihte in lahko slamnate strehe postanejo nevarne. V 4 tednih so moji zidarski mojstri zgotovili vse. Naši sosedi so imeli kaj takega za nemogoče in so občudovali na koncu spretnost črncev. Kamenje je ležalo povsod po bližnjih hribčkih že zdrobljeno. 200 žensk in otrok je bilo takoj pripravljenih te dovažati; okoli 100 mož je prinašalo iz gozda, ki je bil 5 ur oddaljen, potrebni les. Vrata in okna in obdelane preklje so donašali od Borome semkaj. Potem sem se vrnil v Boromo in o. Simon je potoval tja s tesarji, da bi napravili streho in začeli z misijonom. Tako hitro se še nikoli ni ustanovil kak misijon, in hvala božjemu Srcu Jezusovemu, ki mi je očitno pomagalo in mi čisto nepričakovano poslalo po čeku 1000 mark, da sem lahko poravnal vse stroške. Tisočera hvala mu na vse veke in hvala svetim angelom, ki so pomagali. Dežela leži 1300 m nad morjem, zrak je svež in hladen. Dočim je kazal toplomer v Boromi do 43°, smo imeli tam komaj 25° in po noči celo mrzlotu. Da je v bližini te ognjeni peči Zambezija tako lepa dežela, ni nihče izmed nas vedel. Pred osmimi leti je še tudi bila zaprta. Tla so skoraj povsod jako rodovitna. V bližini hiše, menda kakih 500 korakov proč, teče močna rečica; studenci se najdejo povsod. Toda čez vse izvrstni so prebivalci. Nekdanje divje zverine kažejo neko posebno nagnenje do vere in vsi se hočejo naučiti brati in pisati, celo žene z otroci na hrbtu sedijo v šoli s knjigo v roki. Pri tem jim nauki katekizma gredo globoko k srcu. Naj na-

vedem samo en primer: Neka deklica okoli 16 let v sosednem misijonu je bila od svojega očeta (surovega pagana z okoli 80 leti) poslana angleškemu guvernerju za ženo (ker jo je ta zahteval), seveda ne da bi se omožila. Deklica je bila katehumen, oblečena je bila siromašno z drevesno skornjo in je morala doma trdo delati. Kako lepo življenje to, biti guvernerjeva žena, jesti z njim pri jedni mizi, brez dela, mesto na zemlji spati v dobri postelji in se oblačiti z najlepšimi krili. Vendar je razodela deklica, da hoče postati kristjana in da kristjan ne sme kaj takega storiti. Oče jo je dal s silo odvesti h guvernerju. Toda tudi tukaj je razodela gospodarju: »Moj gospod, jaz ne morem biti Vaša žena; jaz hočem postati kristjana in Bogu služiti.« Gospod je poslal deklico nazaj k očetu. Ako se to presodi po afriških razmerah, je res doprinesla krščansko žrtev.

Tudi so ljudje veliko bolj hvaležni, kakor ob Zambeziju. Nekega dne je prišla žena s svojim otrokom, da bi prodajala moko. Dete, ki je bilo staro okoli pet let in skoraj čisto nago, se je tako sramovalo, da si je obraz z rokami zakrivalo. Jaz sem mu nekaj podaril, da se je ogrnilo. Drugega dne so mi prinesli njegovi stariši darilo, da bi se mi zahvalili, ker sem oblekel njihovega otroka. Drugod so črnici mnenja, da je to dolžnost belokožcev in niti ne mislijo na to, da bi se zahvalili. Mrzlo podnebje ima seveda pri tem tudi neki upliv. Ljudje še niso tako globoko propadli, kakor ob Zambeziju.

Misijon je gotov, toda v novi hiši se še rabi mnogo različnih stvari. Cerkev je tam samo neka soba v hiši. Prava cerkev se bo šele pozneje postavila in mora biti jako velika. Toda tudi za to hišno kapelo je treba mnogo. Najprvo dober tabernakel; tamošnjega sem napravil sam z lastno roko pred 20 leti, in je ubožni zaboj. Potem ciborij, dalje kadilnico, blagoslovni velum, oltarni svečniki in vsa oprava za zakristijo. Da bi se vendar našel kakšen dobrotnik. Pred vsem bi pa bil potreben zvonec za novi misijon. Moral bi biti precej velik, da bi se angeljevo češčenje slišalo že od daleč.

Prav srčna hvala za Vašo dobroto; ljubi Bog naj Vas, vse družtvenice, vse dobrotnike in Vaše delo obilno blagoslovi.

Mencigerjeve sestre v deželi Bazuto.

Sestra Terezija nam pošilja z dne 30. prosinca t. l. naslednje zanimivo poročilo iz misijona Sv. Gabriela:

Presveto Srce Jezusovo, jaz zaupam v Te! tako sem prosila zadnje leto pač tisočkrat iz najglobokejšega srca, ko se je šlo za to, da bi ustanovile svoj prvi delokrog v deželi Bazuto, in moje zaupanje je bilo poplačano, želja mojega srca izpolnjena. Vse težave in zapreke, ki so se v začetku postavile na pot kakor nepremagljive trdnjave, so se umaknile narazen, kakor megla pred žarki jutranjega solnca. Že je bila sklenjena pogodba med apostolskim vikarjem, preč. o. Cénez-om in našo zvesto provincijalno prednico in šlo se je še samo za eno veliko vprašanje: »Ali takoj začeti, ali še le po enem letu?« Pa tudi to se je rešilo v moj prid, in tako sem komaj pričakala čas odhoda. Svoje misijonske zaklade in svoje imetje ter premoženje smo torej spravili skupaj, da bi jih naložili 1. malega travna na štirinajstvpredni volovski voz. Z nepopisnim veseljem ste smuknili sestre Cita, Solana in moja malenkost v ozko celico zadi na vozu, ki bi naj bil za osem dni in osem noči naš potujoči samostanček. Peljali smo se vedno dalje v gorovje, vedno bolj grudnata in nevarna je bila pot, ki je vodila mimo grozних prepadov. Pred našimi očmi so se kupičile gore do 10.000 čevljev višičine, tako da si zadnji dan potovanja nismo več upale ostati v vozu. Na čevljarjevem vrancu smo jezdile dalje in našim ustnicam se je izvilo nehote vprašanje: »O ljubi Bog, kam bomo pač dospele?« — Naposled nam vendar pokaže naš črni vodnik tako zaželjeni cilj od daleč in kmalu nato se je prikazal v naše največje veselje eden misijonski duhovnik na konju, da bi nas pozdravil in nam pokazal krajšo pot v St. Gabriel. Spremljal ga je črnc, ki je za nas troje sester pripeljal s seboj troje osedlanih konj.

In tako smo jezdili dalje visoko na konjih med pozdravi in vzkliki radovednih črncev, ki so dospeli semkaj v obilnem številu, da bi te »čudne stvari«, sestre, videli. Dveurna steza, ki smo jo še imeli prehoditi in ki nas je v strašne gorske kotline peljala sedaj navzgor, sedaj navzdol po strmih kamenitih gorskih pobočjih, nas je podučila, da bi noben voz, tudi najlažji ne mogel dospeti v St. Gabriel. Z vozovi je mogoče samo po dolgih ovinkih priti v bližino, to se pravi v daljavo ene ure. Od tukaj so morali postrežljivi Bazuto na svojih glavah tje prenesti celo imetje v vrečah, v culah in

v zabojih. Ni čuda, da si jako redko zajde kakšen belokožec v našo ljubo samoto in to nam ni niti najmanj žal. Saj imamo božjega Zveličarja v najsvetejšem Zakramentu v naši sredini in z njim združeni smo mi v sredi ljubih črncev.

Dne 8. malega srpana smo torej dospeli v Gabriel. Apostolski prefekt o. Cénez je prišel semkaj iz Rome že pred nekaterimi dnevi, da bi nam zaklical svoj »dobro došli« in da bi nas vpeljal osebno v svoj misijon. Našle smo pač tukaj še vse jako priprosto in imele smo s svojimi šesterimi rokami dosti opravila. Razun tega smo se morale učiti čisto novega in jako težavnega jezika, pa vkljub temu smo bile prav srečne. In ko so me dobri črnci imenovali celo svojo »Mofu mahali« (kraljico), smo se dostikrat smejale prav od srca in svojega majhnega kraljestva bi ne bila zamenjala s celim svetom. Rade smo delile in še delimo uboštvo in pomanjkanje s svojim evharističnem gospodom in mojstrom, ki ima v svoji ubožni cerkvi tudi samo mater zemljo za tla in štiri gole stene, nad katerimi se razprostira najbolj priprosta dvostrana streha iz pločevine, ki povzroči poleti hudo vročino, po zimi pa veliko mrzloto.

Zato smo pa našle duhovno bogastvo in se nismo malo začudile, ko je bila prvo nedeljo našega tukajšnjega bivanja cerkva čisto polna črnih katoličanov. Zadnji trije dnevi velikega tedna so nam v pravi luči pokazali vzvišeno delo, katero so ustvarili v tako kratkem času dobri misijonarji med temi ubogimi gorskimi otroci. Bilo je vzpodbudljivo, kako so pridni črnci — žene s svojimi otroci na hrbtu — prihajali od daleč in blizu, da bi se med onimi tremi dnevi udeležili duhovnih vaj, da bi prejeli zakrament svete pokore in bi se na ta način vredno pripravili na sveto velikonočno obhajilo. Sveti velikonočni praznik se mi je zdel za goreče duhovnike pravi dan zmage in gotovo je prišel ljubi Zveličar s prav posebnim dopadanjem v srca teh črncev.

Za otroke niso mogli misijonarji dozdej dosti storiti, ker so morali svojo glavno skrb obrniti na odraščene, da bi si vzgojili katoliških očetov in mater. Otroški svet, ta božji vrt v pomladanski obleki, je torej izroč enam v oskrbo in jaz se neizrečeno veselim na začetek šole in verskega pouka. Preč. o. Derrienič je že tudi izgotovil šolske klopi in sicer gole stene že krasi podoba preljubeznivega Zveličarjevega Srca, kakor tudi božjega otroškega prijatelja. Kakšen duševni užitek bo to, majhne črnce učiti spoznavati ljubezen božjega Srca.

Koliko nagih otrok smo že oblekle, koliko bolnikov in bolehavih smo ozdravile s svojimi zdravili, koliko ran in

zmečkanih udov smo s svojimi mazili zacelile, toda ti viri se polagoma posušijo in kaj po tem? Ubogi črnici! Noben dan ne mine, da bi ne prišel jeden ali drugi po zdravilo za svojce. Celo ajdije pridejo zraven od daleč in kdo ve, kolikrat spoji Bog s takim činom ljubezni svojo milost — milost izpreobrnjenja. Sedaj imajo naši misijonarji nad 50 katehumenov. Ali bo to enkrat veseli dan krsta!

○ ○ **Kratka misijonska poročila.** ○ ○

P. Torrend, S. J., 29. nov. severno zahodna Rhodesia: »Lakota še vedno traja, pa zaradi Vaše pomoči moremo dosti gorja olajšati do žetve, v začetku februarja. Otvoril sem ravno šolo za katehiste. Dosti mladih ljudi prosijo pristrčno, da bi se radi učili pisati in brati. Izbral sem si nekatere najboljše, med njimi in jih podučujem vsak dan, da bi iz njih vzgojil pridne katehiste. Ako vam česa preostaja, prosim ne zabite menes.

P. Rudolf, S. Sp. piše iz Gerihuma, da je blagoslovil cerkev, ki je bila postavljena na čast N. Lj. Gospe od zmage, tretjo nedeljo v oktobru preč. škof O. Gorman, ob udeležbi vseh prebivalcev. Vendar je še dosti dela, predno se konča, in zaraditega priporočamo to cerkev našim bralcem, ker je velikega pomena ta cerkev v Sierra Leones. Pet tednov mora misijonar peš ali po vodi v votlem drevesnem deblu

potovati do mesta. Kako zapuščen in ubog da je, si pač lahko vsak predstavlja.

Huilla, 15. julij 1908: Vojaška ekspedicija od l. 1907 v Cuamatni je imela jako dober uspeh in je upanje, da se vzdrži; sicer se pa tam vzdržujejo štiri trdnjave. Nasprotni je pa letos dežela v finančijelnih zadregah, in te težkoče še pomnožuje še pomanjkanje deža. Upamo da bo božja previdnost čuvala misijonarja. Važen dogodek za naš misijon je zidanje železnice od Mossamedes do Chella. Izvzemši jedno progo v dolžini 73 km je že gotova in segala bo do Subanga, 4 milje od tod, ki je na visoki ravani v Huilli. Kar bo napravilo največ stroškov, je naraščanje navzgor pri Chelli, in to bo obsegalo dolžino 180 km. Za nas bo to potovanje jako olajšalo. Mesto 10 dni vožnje na vozu ali 4 dni z nosači, bomo imeli samo jeden dan vožnje po železnici.

Iz dnevnika glavne voditeljice družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 11. velikega travna. Ravno ko imamo v svoji kapeli majniško pobožnost in se poje Tantum ergo, pripelje vratarica v kapelo tri duhovnike, ki ostanejo pri sveti daritvi do konca. Po končani službi božji peljem redke goste v čakalnico. So pa škof Hirth, apostolski vikar iz Južne Nianze in o. Froberger, provincijal belih oo. v Treviru. O. Burtin, generalni prokurator v Rimu, ju spremlja. Škof Hirth je deloval in trpel 21 let v pokrajini Nianza, a je tako skromen, da se more od njega le kaj malega izvedeti o njegovem lastnem velikanskem delovanju. Sedaj je dobil povelje od

svojih višjih, naj si vzame jedno leto počitka v domači deželi, počitka, katerega je gotovo nujno potreben, kar spričuje njegov vpadel in bled obraz, kakor tudi jako slabe oči junaškega škofa. Pripoveduje nam jako tlažljive stvari o stanju svojega misijona, in o številnih izpreobrnjenih, ki sledijo drugo drugemu.

17. velikega travna. Pondeljek. O priliki bližnje proglastitve svetnikom blaženega Klementa Dvořaka, katerega Poljaki nič manj ne častijo kot svojega apostola kakor Avstrijci, je došla semkaj tudi dolga vrsta romarjev iz nekdanjega poljskega kraljestva in iz Galicije. Danes popoldan bom imela veselje in čast, da bom sprejela obisk njenega vodnika, msgr. Peczar, škofa iz Przemisla, velikega podpornika našega društva. Msgr. Peczar ni prišel praznih rok. Obdaril je našo »rimsko občino s krasno vezano knjigo v italijanski prestavi svojega jako krasnega in temeljitega dela o Piju IX.

20. velikega travna. Četrtek, Kristusov vnebohod. Od 11. do 12. ure predpoldne zvonijo rimski cerkveni zvonovi in nam nazznanjajo, da je Kristusov namestnik novega svetnika prišel krdelu svetnikov. Polni svetega navdušenja kličemo med ubranim zvonjenjem v svoji tihi kapeli novega svetnika na pomoč. — Včeraj zvečer nas je blagovobil o. Minister, redemptorist, razveseliti z ljubko knjižico iz peresa o. Brorsa, C. Ss.-R., o Klementu Dvořaku, in sicer z ravno tolikimi izvodi, kolikor šteje rimska posadka glav, tako da nam ni bilo treba biti v zadregi za molitve v čast novemu svetniku.

21. velikega travna. Petek. V zadnjih dneh so se podali različni udeleženci in udeleženke izmed avstrijskih romarjev k »Mariji sveta«. Pred vsem naj omenimo: njihovega vodnika, Nj. eksceľenca škof Nagl, ki si je očitno moral vkrasti čas, da nam da ta nov dragocen dokaz svoje dobrohotnosti, dalje msgr. dr. Riedera in o. Gregorja Reitlechner, O. S. B., iz Solnograda, nekega župnika iz Ogr. Broda, pospešiteljice iz Altöttinga, Dunaja, Moravske itd.

Danes predpoldne nas je zopet obiskal misijonar o. Dantin iz družbe oo. La Salette iz Madagaskarja, večleten znanec. Prinese mi poročilo o osemletnem delovanju svoje družbe na velikem afriškem otoku. Napredek od leta do leta je naravnost čudovit. Oglejmo si nekaj števil. V letu 1901 je bilo v misijonu očetov 6637 katoličanov, danes jih je 19.385 (povprečno jih pride na leto 2000), v letu 1901 so jih izpovedali 8391, v letu 1908 70.909, v letu 1901 je bilo 6679 obhajil, v letu 1908 pa 40.539. Da bi le z množečim se vspehom in z množečim se delom rastle tudi število delavcev in denarna sredstva.

23. velikega travna. Nedelja. Ker se nahaja sedaj tukaj mnogo portugalskih romarjev, s katerimi so prišli štirje portugalski škofje, me je opomnila naša vrla zastopnica v Lizboni, da se vendar potrudim za avdijencijo pri portugalskih škofih, da obrnem njihovo pozornost na portugalski »Odmev«. Sledila sem dobremu svetu in dala se mi je naprošena avdijencija po posredovanju nekega za našo stvar navdušenega mladega portugalskega duhovnika včeraj zvečer v portugalskem kolegiju, kjer so se škofje nastanili. Najprvo nas je sprejel Nj. eksceľenca lizbonski patrijarh msgr. Antonio Mendes Bello sam, potem so še prišli zraven msgr. Augusta Edoardo Nunes, nadškof iz Evore, in msgr. Antonio Barbazo Leão, škof v Garo. Smela sem razložiti Nj. eksceľencam v francoskem jeziku smoter mojega prihoda in v glavnih potezah namen družbe in izročiti naše portugalske spise. Vsi trije škofje in prav posebno še msgr. Leão, ki je bil črez jedno leto škof v Angoli in je torej že v Afriki spo-

znal našo družbo, so me poslušali z največjo dobrovoljnostjo in so obljubili delu svojo podporo v največji meri.

25. velikega travna. Obisk apostolskega vikarja belgij-skega Kongo, msg. Ronsle-ja, katerega je njegovo zdravstveno stanje prisililo, bivati okoli jedno leto v Evropi. Sedaj se že čuti Nj. škofovska milost okrepanega in upa, da se bo velikega srpana lahko povrnil v svoj vikarijat.

28. velikega travna. Huda nevihta z dežem je malo zmanjšala poletno vročino. Toda danes se zdi, da bo začelo z novo močjo pripekati. Naš v pomladanski lepoti žareči se vrt je spremenil svojo podobo. Cvetje je naenkrat izginilo, mesto njega se debelijo fige na figovem drevju in oblublajo v kratkem bogato žetev. — Kmalu bo tudi pisateljica teh vrstic nastopila pot proti severu čez Alpe, toda tokrat ne bom potovala na propagando, ampak naravnost v Marija Sorg, kjer se bom morala baviti celi čas z važnimi opravili v prid misijona. Ljubim in zvestim bralcem dnevnika se topla priporočam za pomoč v molitvi. Ako Bog da, se v jeseni zopet vidimo.

V pondeljek, dne 31. velikega travna. Nočemo zapustiti večnega mesta, ne da bi se prej poslovili od Nj. eminence kardinala Gotti. Sprejme nas z navadno ljubeznivostjo in nam očetovsko podeli svoj blagoslov, da lažje izvršimo dela, ki nas čakajo čez poletje.

Časopis družbe sv. Petra Klaverja.

Podružnica Vratslava. 29. malega travna. Konec zimskega tečaja. Predavanje g. kurata Fenniga iz Sv. Doroteje.

Podružnica Bocen. Od 8. do vštrevši 12. velikega travna je bila v naši podružnici majhna razstava došlih daril, kakor paramentov, cerkvenega perila, svetinjic in oblekic za afriške otroke; razstava je bila precej dobro obiskovana.

Oddajalnica Solothurn. Shod pospešiteljic dne 31. velikega travna s predavanjem preč. gospoda stolnega kapelnika Rauber-a »O katolištvu« in dne 3. rožnika s predavanjem preč. g. stolnega kaplana Stockera »O češčanju svetega Duha.«

L I S T E K.

Sklep.

Nek misijonar nam pripoveduje sledečo ganljivo pripoved, ki znovič spričuje dobrotnikom afriških misijonov, da je podpiranje katehisov posebno važno delo; kajti delo teh misijonskih pomočnikov je že doseglo najlepše uspehe za cerkev in nebesa: »Na neki misijonski štaciji, katero oskrbuje jeden katehist, je bil poklican mlad katehumen k sodnijski obravnavi. Na strogo povelje sodnikov prestrašen in zmeden, se je dal zapeljati, da je resnico svojih izpovedi potrdil s prisego na kamen malikov. Očividno se mladi mož ni zavedal, da je storil kaj hudega; kajti nekoliko dni pozneje je pripovedoval patru popolnoma odritosrčno ves izid sodnijske obravnave. To priložnost je porabil misijonar, da bi njega pa tudi druge katehumene podučil in svaril. Dokazal je krivemu, kar je kaznjivega pri njegovem dejanju in da bi njegovo svarjenje katehumena tudi ga-

nilo, mu je naložil za pokoro, da mora določen čas med božjo službo ostati pri cerkvenih vratih zunaj cerkve. Katehumen se voljno uda tej zapovedi in od onega dneva naprej kleči skesani grešnik pri jutranji in večerni molitvi pred vrati kapele in tam je poslušal ob nedeljah tudi sv. mašo, h kateri je vsakokrat točno zahajal. Kmalu na to je bil katehist iz njegove vasi od predpostavljenih bližnjega kraja h kraljevskemu sodišču poklican, ker je bil zatožen, da je malikovo drevo izruval in delal nemir med prebivalci s svojimi pridigami.

Misijonar se je zavzel za zatožeuca, kar je povzročilo, da je okrožni komisar izdal povelje sodbo preložiti in domov poslati vse poglavarje, ki so se v velikem številu zbrali pri tej obravnavi, da bi dosegli prognanstvo katehista. — Toda predno se je on zavzel za katehista, ga je dal k sebi poklicati, da bi najprvo od sebe samega poizvedel, je-li res poganško drevo izrul ali ne. Na vprašanje ni odgovoril, ampak je samo z glavo zmajal nekako dvoumno. »Pa kdo je vendar izrul drevo?« — Zopet nobenega odgovora. — Misijonar je nato imenoval drugega za drugim izmed kristjanov, kateri bi bili mogoče delo izvršili, toda vse je bilo zastoj. Ker torej vprašani ni hotel izdati krivca, je ukazal konečno o. resno, naj vendar odpre usta, nakar je on začel: »Oče, Ti si nas učil, da so vice, kjer moramo trpeti kazni za svoje grehe in da se lahko kazni prikrajšamo, če se v tem življenju kaj stori v njihovo zadoščenje. Tako, sedaj veš tudi Ti, kdo je izrul malikovansko drevo.«

Čeravno je bil o. navajen na pogosto čuden način mišljenja in govorjenja zamorcev, vendar ni mogel dobiti iz teh besed kakega smisla in mu je to priznal odkrito. Pomilovalen nasmeh je bil odgovor katehista, kakor bi hotel s tem reči: »Če se človek postara, ga pač zapusti spomin«. Potem je pričel, ne da bi čakal daljno vprašanje: »Pred nekaterimi tedni so obsodili P. . . stari pri cerkvenih vratih, ker je prelomil pred sodnijo božje zapovedi. Od tistega časa mu misel na njegovo pregreho ni dala nikakšnega miru. Na dan, ko so malikovalski služabniki zasadili to drevo pri kapeli, je rekel sam pri sebi: »Jaz moram nekaj storiti, da zadostim za svoj zločin in tako pokažem, da ga obžalujem.« In on je sklenil, celo če bi mu nevarnost preti, da bi prišel v ječo, ono poganško drevo posekati. Kakor je mislil, tako je tudi storil. Zgodaj zjutraj se je podal na pot in vzel s seboj svoje orodje, da bi čisto tiho in brez zaprek izvršil delo, katero imajo paganski črnci za strašno pregreho. To mu je uspelo krasno. Nikdo ga ni pri tem opazil, in tisti trije, ki vedo za njegovo dejanje, med katerimi sem tudi jaz, ga ne bomo izdali. Poglavarji cele pokrajine ne sumijo brez vzroka, da je on krivec«.

Tako je bila torej cela stvar in ne katehist ampak učenc, njegov skesan spokornik, je bil povzročitelj tega junaškega čina. Oče je ohranil seveda, izpodbujen in ganjen, skrivnost za sebe in da bi ne dal nobenega povoda za kak sum, ni takoj oprostil skesanega grešnika od njegove kazni, ampak še le po jednem tednu mu je dal dovoljenje, da se je smel zopet udeležiti z verniki službe božje v cerkvi.

Upajmo, da bo postal veren, goreč kristjan, upajmo pa tudi pred vsem, da bo goreči katehist, ki bo, kakor smo videli vsejedno vztrajal na svojem težavnem, pa tudi zaslužnem mestu, čeravno ni varen pred rojaki svojega poganškega rodu. Oba bodeta na sodni dan še jasnejše in hvaležnejše priznala, da se imata zahvaliti za svoj poklic k pravi veri požrtvovalnosti in velikodušju svojih dobrotnikov v Evropi«.

Grofica Josipina Ledóchowska †.

Našo glavno voditeljico je zadel jako bridek udarec; izgubila je namreč svojo mater, visokorodno grofico Josipino Ledóchowsko, ki je umrla dne 14. malega srpana zvečer v Lipnici murowani v Galiciji po tritedenski bolezní, previdena s svetimi zakramenti in okrepljena s posebnim blagoslovom svetega Očeta, v starosti 78 let. Ob njeni smrtni postelji je bilo troje njenih otrok in njen dolgoletni spovednik, o. Churain, S. J., iz Krakova, ki ji ni samo kot duhovnik v težki uri stal ob strani, ampak se je za njo žrtvoval in jo negoval, kakor lastni sin.

Umrla je izhajala iz švicarskega rodu in je bila hči grofa Rudolfa Salis-Zizer-skega, ki je zavzemal mnogo let mesto najvišjega dvornika pri Nj. veličanstvu nadvojvoda Franc Karol. Bila je zgled soproge in matere (njen mož, grof Anton Ledóchowski, je umrl že v letu 1885) in kot žena je imela redko se nahajajočo duševno moč in duhovne darove. Izmed šesterih otrok, ki za njo žalujejo, je darovala tri božji službi: O. Wladimirja Ledóchowskega, jezuita, asistenta Jezusove družbe v Rimu, mater Uršulo, ustanoviteljico in prednico naselbine polskih uršulink v Peterburgu, in našo glavno voditeljico. Zadnja, ki zavoljo opravil ni mogla biti, kakor zgóraj imenovana brat in sestra v zadnjih zdihljajih pri svoji ljubi materi, prosi prisrčno vse bralce »Odmeva iz Afrike« in prijatelje in pospešitelje njenega delovanja, da molijo za dušni mir rajnke.

~~Popolna~~ **Popolni odpustek**, ~~popolna~~
ki ga lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca kimavca.

Dne 9. sept., na praznik sv. Petra Klaverja, variha naše družbe.

Dne 21. sept., na praznik sv. apostola Metevža.

Dne 24. sept., na praznik Marije milostne za odrešenje jetnikov.

Pogoji: Vreden sprejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. Očeta za razširjanje sv. vere.

Nepopolen odpustek:

300 dni vsakokrat, kadar se ud udeleži s skesanim srcem tridnevnic pred praznikom sv. Petra Klaverja (9. septembra).

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.